

Eigenwijs

Noor heeft haar boek uit. Het ging over een meisje in een mooie rode jurk. Er stonden veel tekeningen bij. Noor vond het een leuk meisje, en ze zou zelf ook wel zo'n mooie rode jurk willen hebben...

Ze geeuwt en legt het boek naast zich op de bank. Hèhè.

Papa zit in de luie stoel. Hij kijkt televisie. De mevrouw van het weerbericht wijst net naar Nederland. 'Morgen komt er eindelijk een omslag in het koude winterweer,' zegt ze. 'De zon komt door, de temperatuur stijgt tot vijf graden boven het vriespunt en tegen de avond is de sneeuw waarschijnlijk overal gesmolten.'

'Yes!' zegt papa. 'Zon! Heerlijk.'

De mevrouw laat een foto zien van een park. Onder kale bomen staan honderden witte bloempjes.

'En als de sneeuw gesmolten is, zult u deze eerste voorbodes van de lente kunnen zien,' zegt de mevrouw. 'Sneeuwkllokjes!'

Ze kijkt er blij bij. Ze houdt van de lente, dat ziet Noor. Bijna alle mensen houden van zon...

Noor droomt weg. Ze denkt aan de vakantie op het strand afgelopen zomer. Toen had ze... Ja! Toen had ze haar groene zomerjurk aan met rode bloemen erop.

Noor veert overeind. Papa let niet op haar. Ze loopt de kamer uit, de trap op naar boven en doet de kast met haar kleren open.

Haar winterkleren liggen vooraan. Truien, vesten, lange broeken, leggings, T-shirtjes met lange mouwen.

Haar groene jurk is net zo mooi als die rode jurk van dat meisje in haar boek. Nee, nóg mooier. En morgen gaat de zon schijnen en vriest het niet meer.

Noor duwt stapeltjes kleren opzij. Daar ziet ze iets groens, is dat haar jurk?

Ja, ze ziet de rode bloemen erop!

Noor trekt de jurk uit de kast. Hij is een beetje gekreukeld, maar dat geeft niet. Ze houdt hem onder haar kin en gaat naar de badkamer om in de spiegel te kijken. Ja, het is echt een mooie jurk. En als ze twee staartjes maakt, is zij net zo leuk als dat meisje in het boek.

Noor zoekt twee rode elastiekjes uit in het blikje dat vol elastiekjes zit en legt de jurk netjes klaar voor morgen, op haar stoel, met de elastiekjes erbovenop.

Het is de volgende morgen. Noors broertje Roel is al wakker en kleedt zich aan. Noor ligt nog lekker onder haar dekbed want het is nog zo donker en koud...

Maar wacht eens even.
De zon zou vandaag gaan schijnen!

Noor zit al overeind. Ze glijdt uit bed en stapt naar haar stoel. Vandaag kan ze haar mooie jurk aan en de rode elastiekjes in twee staartjes.

Maar Noors jurk ligt er niet meer. Er ligt een lange broek. Een trui en dikke sokken. Mama heeft haar jurk weggelegd en andere kleren voor haar klaargelegd.

Noor stampst haar kamertje uit.

Mama staat in de badkamer haar haren te kammen.

‘Waar is mijn groene jurk? Ik wil mijn groene jurk aan!’ schreeuwt Noor.

‘Welja,’ zegt mama onvriendelijk.
‘Juffertje ochtendhumeur.’

‘Ik heb geen ochtendhumeur! Dat moet je niet altijd zeggen! Ik wil gewoon mijn groene jurk aan!’ Noor stampvoet.

‘Het is veel te koud. Dat is een zomerjurk. Trek maar gewoon aan wat ik heb klaargelegd,’ zegt mama. ‘Die rode trui is lekker warm en staat je leuk.’

Roel is al klaar. Hij gaat met papa en mama mee naar beneden.

Noor hoort papa onder aan de trap vragen: ‘Moet ik Noor nog helpen?’

Maar mama zegt: ‘Laat haar maar, ze heeft weer last van een ochtendhumeur.’

Noor zit op bed met haar armen over elkaar en een boos gezicht. Ze trekt die broek niet aan en die trui ook niet. Ze is al bijna zeven! Ze weet heus zelf wel wat ze aan wil trekken. Zij legt toch ook mama’s kleren niet klaar?

Ze zit daar en wacht. Maar er komt niemand. Beneden hoort ze de fluitketel. En ze hoort Roel praten. Misschien eet hij wel een lekker beschuitje met hagelslag. Daar heeft Noor ook wel trek in...

Ze trekt de sokken aan. Dan zoekt ze in haar kast. Mama heeft de jurk weer achterin gelegd. Maar Noor kan hem heus wel vinden.

Even later is ze klaar. De broek, de trui, en de groene jurk eroverheen. Zo kan mama niet zeuren dat ze het koud krijgt, en heeft ze toch haar mooie jurk aan.

Mama kijkt heel verbaasd als Noor de keuken binnenkomt. Maar ze zegt niks.

‘Wil je staartjes maken, mama?’ vraagt Noor met een lief stemmetje. Ze geeft mama de rode elastiekjes.

Mama zucht. ‘Welja,’ zegt ze.

‘En wil jij een beschuitje voor mij klaarmaken, papa, met hagelslag?’ vraagt Noor weer heel lief. Ze heeft heus geen ochtendhumeur!

Papa grinnikt. ‘O ja, voor zo’n mooie prinses doe ik dat graag.’

Noor glimlacht. Papa vindt haar ook mooi. Zie je wel. En vandaag gaat het niet meer vriezen, en straks zal ze goed kijken of ze al ergens sneeuwkllokjes ziet in de tuinen, onderweg naar school.

Werken op de kinderboerderij

Noor ziet iemand bij het raam. 'Héé! Daar is oma Anneke!'

Ze rent naar de gang en maakt de deur voor oma open.

Roel, haar broertje van vijf, komt ook de gang in.

'Wij zijn aan het eten, oma!' roept hij.

'Ga dan maar gauw weer aan tafel zitten,' zegt oma lachend. Ze duwt Noor en Roel voor zich uit, terug de kamer in.

Mama staat op en kust oma. 'Dag, mam!'

Papa heeft zijn mond vol. Hij zwaait alleen maar met zijn vork.

Oma komt erbij zitten en zegt: 'Ik heb werk! Heel leuk werk!'

'Oma's hoeven toch niet te werken?' roept Noor.

'Jawel,' zegt oma. 'Ik ga werken... op de kinderboerderij!'

Aan het eind van de lange weg waaraan oma woont, is een grote kinderboerderij. Oma gaat er vaak naartoe met Noor en Roel.

Mama klapt in haar handen. 'O! Wat fijn! Dat wilde je zo graag!'

'Goed zeg!' Papa kijkt blij voor oma.

'Maar je gaat niet in de middag werken, als wij uit school komen, hè?' zegt Roel. 'Want dan pas jij op ons. Dan kun je niet werken.'

'Ik moet 's middags ook werken,' zegt oma.

Mama's gezicht betreft. 'O. Hoe moet dat nou? Wanneer moet je beginnen?'

Noor krijgt een rood gezicht. Komt er nu dan een andere oppas? Zomaar een vreemd iemand? Niemand is toch zo lief als oma...

'Niet schrikken! Noor en Roel mogen mee,' zegt oma. 'Het mag van boer Teun. Ze mogen zelfs helpen. Maar ze moeten wel beloven dat ze goed luisteren als boer Teun zegt dat iets niet mag.'

Noor en Roel springen op. Ze praten door elkaar.

‘Ik kan de geitjes een flesje geven!’ schreeuwt Roel.

‘Ik kan helpen in de pannenkoekenstal,’ roept Noor. ‘En ik kan de pony’s borstelen! Ik luister altijd goed, oma! Vraag maar aan mama en aan juf Petra.’

‘Dus op dinsdag, woensdag en donderdag gaan de kinderen met mij mee,’ zegt oma. Ze zitten nog alle vijf om de tafel, ook al is het eten al op.

‘Dan haal ik ze weer op bij de boerderij,’ zegt mama. ‘En dan neem ik meteen melk, kaas en yoghurt mee uit de landwinkel. De fietsen van Noor en Roel leg ik wel achter in de auto.’

‘Sjonge jonge, wat een bofkonten zijn jullie met zo’n oma die op een kinderboerderij werkt.’ Papa’s ogen glinsteren. Hij lacht naar Noor en Roel.

‘Jullie moeten altijd je laarzen meenemen. En een regenjas. Want als het regent moet er ook gewerkt worden,’ zegt oma tegen Roel en Noor.

‘Mag ik een keer de koe melken?’ vraagt Roel.

‘We zullen wel zien,’ zegt oma.

‘Mag ik een keer ponyrijden, oma?’ vraagt Noor.

‘We zullen wel zien,’ zegt oma weer.

‘Mag ik kijken als er een klein geitje wordt geboren?’ vraagt Roel.

‘We zullen wel zien.’

‘Mag ik in het konijnenhok de kleine konijntjes aaien?’ vraagt Noor.

‘We zullen wel zien.’

‘Mag ik net zo veel pannenkoeken eten als ik wil?’ vraagt Roel.

‘We zullen... Niks ervan! Ben jij betoeterd!’ zegt oma.

Roel en Noor liggen in bed. Oma zit in de stoel naast het bed van Noor en leest een verhaal voor over een kuikentje dat denkt dat een varken zijn mama is.

Oma leest het grappig voor. Ze piept als een kuikentje en ze kakelt als een kip.

Dropje, het zwarte katertje van Noor en Roel, ligt bij oma op schoot. Verbaasd en een beetje geschrokken kijkt hij op naar oma’s gezicht als ze ineens van die rare geluiden maakt. Oma moet om hem lachen.

‘En er was ook een varken,’ plaagt ze hem. En ze knort hard.

Dropje duikt in elkaar. ‘Miauw!’ Haastig springt hij weg, naar Noor. Veilig

tegen haar aan gaat hij verontwaardigd naar oma zitten gluren.

Ze lachen hem uit, alle drie. Maar Noor aait hem ook, om hem gerust te stellen. Dropje is nog maar klein, hij begrijpt natuurlijk niet dat oma hem alleen maar plaagt. Misschien denkt hij wel dat oma een varken heeft ingeslikt!

Als oma het verhaal uit heeft, zegt ze: 'Ik wacht jullie dinsdagmiddag op, bij school, net zoals anders. En dan fietsen we naar de kinderboerderij.'

Ze staat op en geeft Roel en Noor een kus. 'Tot dinsdag,' zegt ze. 'Welterusten Noor, welterusten Roel. Welterusten Dropje, ik maakte maar een grapje, hoor.'

Een babygeitje

Noor en Roel hollen naar de geitenstal. De geitjes komen meteen op hen af. Ze hopen dat ze iets lekkers krijgen. Een bakje Bix-voer, of een flesje melk.

‘We hebben niks,’ zegt Roel, en hij laat zijn lege handen zien.

Ze lopen door de grote stal. Witte duifjes zitten op de balken, hoog boven hun hoofd, en koeren. Een paar kippen scharrelen rond en musjes kwetteren achter in de stal. In de hoek achterin is met een laag houten schot een apart stukje gemaakt. Noor en Roel kunnen er vanaf het pad niet overheen kijken, maar ze horen er wel iets ritselen.

‘Daar zit denk ik ook een geitje,’ zegt Noor.

‘Misschien is hij ziek en mag hij niet bij de andere geitjes,’ bedenkt Roel.

Er komt een mevrouw de stal in. Noor en Roel kijken op. De mevrouw lijkt op Moniek, maar dan ouder en veel dikker.

‘Ik heet Beatrijs, ik ben de moeder van Moniek,’ zegt de vrouw. ‘Jullie zijn Noor en Roel, hè? Ik werk hier ook, maar niet elke dag.’ Ze komt naar het hek toe.

‘Daarachter zit Ukkie.’ Ze wijst naar het houten schot.

‘Ukkie?’ herhalen Noor en Roel tegelijk.

‘Een heel klein geitje,’ zegt Beatrijs. ‘Ze is te vroeg geboren en haar moeder wilde niet voor haar zorgen. Ze mocht niet bij haar drinken.’

‘Aach!’ zegt Noor. ‘Dat is zielig.’

‘Ukkie heeft bij mij thuis gewoond,’ vertelt Beatrijs. ‘Ze sliep in een doos met stro bij me op de slaapkamer. Ik moest telkens ’s nachts wakker worden om haar een flesje te geven. Het was net alsof ik weer een baby had. Gelukkig groeide Ukkie goed, zodat ze na een tijdje beneden kon slapen. Maar ik werd gek van al die geitenkeuteltjes in mijn huis! Nu is ze groot genoeg om hier te

wonen, dus ik heb haar vanmorgen weer teruggebracht.'

'Waarom mag ze niet bij de andere geitjes?' vraagt Noor.

'Ze is nog een beetje klein. Hier kan ze even rustig slapen en gewend raken aan de stal en het gemekker van de andere geiten,' zegt Beatrijs. Ze maakt het hek open. 'Vort vort,' zegt ze tegen een geit die wil ontsnappen. 'Opzij, dame!' Ze duwt de geit weg en wenkt Roel en Noor. 'Kom maar even bij Ukkie kijken.' Ukkie zit bij Beatrijs op schoot. Roel en Noor aaien het kleine geitje. Ze sabbelt op hun vingers en mekkert zo nu en dan zacht. Beatrijs aait haar ook en glimlacht.

'Geitenmeid,' zegt ze zachtjes. 'Deugniet. Sabbelaar!'

'Ukkie denkt dat u haar moeder bent,' zegt Noor.

'Ik denk niet dat wij thuis een babygeitje mogen hebben,' zegt Roel verlangend tegen Beatrijs. 'Maar we hebben wel een poes. Die heet Dropje omdat hij helemaal zwart is.'

Moniek komt de stal in met twee flesjes melk. 'Hier, geven jullie mijn kleine geitenzus maar een flesje melk,' zegt ze. 'Mijn moeder vindt Ukkie zo lief dat ze bijna voor altijd bij ons was blijven wonen.'

'Ja, ik dacht, ze mag toch wel in jouw bed slapen,' zegt Beatrijs lachend. Ze staat op en klopt het stro van haar kleren. 'Kom, ik ga weer eens aan het werk.'

'Ik ook,' zegt Moniek. 'Nemen jullie straks de lege flesjes mee, jongens? En goed het hekje achter jullie dichtdoen, hoor.'

'Ik zou ook wel zo'n klein geitje bij ons thuis willen hebben,' zegt Noor dromerig, als Beatrijs en Moniek weg zijn.

'Ja, maar dan moet ze wel in jouw bed slapen,' zegt Roel. 'Want ik ga hier echt niet in de stal slapen, hoor, als je dat soms denkt.'

Waf-waf, mèèeh!

Een hond... **blaft**.
Een schaap... **blaaf**.
Een kip... **kakelt**.
Een haan... **kraait**.

Een duif... **koert**.
Een varken... **knort**.
Een ezel... **balkt**.
Een paard... **hinnikt**.

Een koe... **loeit**.
Een geit... **meekert**.
Een eend... **snatert**.
Een kikker... **kwaakt**.

Een gans... **gakt**.
Een poes... **mauwt**.
Een vogel... **fluit** of **tjilpt**.
Maar de koekoek roept: **koekoek!**

In de warme geitenstal

Roel gaat de geitenstal binnen. De geitjes staan achter hekjes in het stro. Er zijn een paar grote mensen met kinderen die bij Moniek flesjes melk hebben gekocht, zodat ze de kleine geitjes kunnen voeren.

Moniek heeft Roel laten zien waar de flesjes staan. Hij mag er een pakken als hij een geitje drinken wil geven. Hij hoeft niet te betalen want hij is niet zomaar een kind dat een keertje komt. Hij wérkt op de kinderboerderij. Hij hoort bij oma en bij boer Teun.

Roel haalt een flesje. Hij klimt over een hekje tussen de geitjes en gaat op een hooibaal zitten. Hij is moe van het fietsen en zijn buik zit vol warme pannenkoek. Geeuwend kijkt hij om zich heen. Er komt al meteen een geitje naar hem toe. Roel steekt het flesje met het speentje vooruit.

‘Toe maar, drink maar,’ zegt hij met een lief stemmetje.

Het geitje pakt het speentje in haar bekje. Ze duwt tegen het flesje en ze trekt eraan. Dan begint ze hard te sabbelen. Haar staartje zwaait heen en weer.

Roel ruikt van alles. Het geitje ruikt naar geit en naar melk, en de stal ruikt naar hout en hooi en stro. De deur staat een stuk open zodat er frisse lucht naar binnen kan. Roel kan ruiken dat het buiten regent.

Hij geeuwt weer. Hij gaat nog een beetje makkelijker zitten. Het geitje komt dichterbij. Het staat nu helemaal tegen hem aan.

‘Hoe heet jij?’ vraagt Roel slaperig. Natuurlijk geeft het geitje geen antwoord.

Misschien heeft ze wel geen naam.

Dat is zielig! Zo’n lief wit geitje moet een naam hebben.

Roel denkt na. ‘Witje,’ zegt hij.

Nu moet Witje nog weten dat ze Witje heet.

‘Witje, Witje, is de melk lekker?’ zingt Roel zacht. De melk is op. Roel zet het flesje naast zich neer. Het geitje komt gezellig naast hem liggen, lekker warm tegen hem aan. Dat is natuurlijk omdat hij haar een naam heeft gegeven. Nu denkt ze dat hij haar baasje is...

Roel legt zijn hoofd op de rug van het geitje. ‘Ik ben boer Roel,’ fluistert hij in haar oor. ‘En jij bent Witje.’

‘Waar is Roel?’ vraagt Noor. Ze heeft oma in de landwinkel geholpen om alle flessen vlierbessensap netjes bij elkaar op de plank te zetten. En ze heeft uien in een van de groentekistjes buiten gelegd, want de uien waren op.

Oma kijkt op. ‘Ik weet het niet. Was hij niet met Teun mee?’

‘Die ging de varkensstal uitmesten,’ zegt Noor. ‘Roel mocht niet met hem mee.’

‘Dan is hij vast bij Moniek. Of bij Frans in de pannenkoekenstal.’

Noor kijkt op de klok. ‘Mama komt ons zo halen.’

‘Laten we hem dan maar gaan zoeken.’ Oma loopt in haar schort naar buiten. ‘Roel!’ roept ze. ‘Roe-hoel!’

Moniek komt net aanlopen. ‘Weet jij waar Roel is?’ vraagt Noor.

‘Nee, maar ik help wel even zoeken.’ En Moniek loopt achter Noor en oma aan.

Ze lopen naar de pannenkoekenstal. ‘Frans!’ roept oma. ‘Is Roel bij jou?’

‘Nee, maar ik help wel even zoeken.’ En Frans loopt achter Noor, oma en Moniek aan naar de varkensstal. ‘Teun, heb jij Roel gezien?’

‘Nee, maar ik help wel even zoeken.’ En boer Teun loopt achter Noor, oma, Moniek en Frans aan.

‘Roel!’ roepen ze. ‘Roe-hoel!’

Buiten bij de geitenstal staan een opa en oma met drie kinderen. ‘Zoeken jullie dat boerenjongetje dat in zijn eentje rondloopt?’ vraagt de oma.

‘Ja,’ zeggen ze alle vijf tegelijk.

‘Hij is daarbinnen,’ zegt de opa. Hij lacht en de oma en de kinderen lachen ook. Waarom lachen ze nou allemaal?

‘Dank jullie wel,’ zegt oma en ze stapt snel de geitenstal binnen.

Eerst zien ze Roel niet. Maar dan kijkt Noor over het hekje. O, daar ligt Roel in het hooi met zijn wang op de rug van een babygeitje te slapen. En Dries, de hond, ligt naast hem. Zijn oren bewegen. Hij richt zijn kop op en jankt zachtjes.

Boer Teun klimt over het hekje. ‘Heb jij zo goed op Roel gepast, beste, brave hond!’ Hij aait Dries en Dries kwispelt.

Roels ogen gaan open. Als hij boer Teun ziet, vraagt hij verbaasd en met een slaperig stemmetje: ‘Moet ik al uit bed komen om te werken?’

Ponyrijden

Roel is bij zijn vriendje Jonathan gaan spelen, en Noors vriendinnetje Bente is in zijn plaats met oma en Noor mee naar de kinderboerderij gefietst.

‘Ha, meisjes!’ groet Moniek. ‘En? Komen jullie de pony’s borstelen?’

Noor en Bente knikken. ‘Deze borstels, hè, Moniek?’ vraagt Noor.

Timmy en Tommy, de pony’s, steken hun hoofden boven het hekje uit en hinniken.

‘We komen zo!’ zegt Noor. ‘Even geduld hebben, jullie!’

Moniek laat Noor en Bente zien waar ze het best kunnen staan en hoe ze moeten borstelen. ‘Niet hard, maar wel stevig,’ zegt ze. ‘Ik ga naar de geitenstal. Als er iets is, roep me dan maar. Ik ben vlakbij.’

Noor borstelt Timmy, en Bente borstelt Tommy. Timmy en Tommy hebben allebei lange blonde manen die over hun grote bruine ogen vallen.

Bente laat Noor zien hoe ze vlechtjes kan maken in de manen van Timmy. De pony’s vinden het gefrummel van de meisjes niet vervelend. Ze vinden het wel gezellig en ze blijven rustig staan.

‘Ik kan al goed ponyrijden,’ schept Noor op, als ze geen zin meer heeft om te kammen en te vlechten. ‘Wil je het zien?’

‘Moet je dat niet eerst aan Moniek vragen?’ zegt Bente aarzelend.

‘Ik kan het zelf al,’ zegt Noor. ‘Ik kan het zelfs zonder zadel.’ Ze klimt op het hek en slaat haar been over de rug van Timmy.

Timmy kijkt om. ‘Iehiii!’ hinnikt hij.

‘Lopen maar, Timmy.’ Noor tikt met haar hielen tegen Timmy’s flanken en grijpt zijn manen stevig vast.

Timmy stapt naar voren en loopt de stal uit, het licht in.

Bente loopt achter Noor aan. Ze voelt zich een beetje ongerust en vergeet

de onderdeur van de stal achter zich dicht te doen.

Tommy kijkt om. Daar gaat Timmy, naar buiten. Dat wil hij ook!

Hij draait zich om en draaft achter Bente aan de zon in. Wat zal hij doen? Zal hij achter Timmy aan lopen? Of zal hij eens de andere kant op gaan? Niemand houdt hem vast en er zit niemand op zijn rug. Hij kan zomaar zijn eigen gang gaan! Hij schudt met zijn hoofd en zijn staart zwaait vrolijk heen en weer.

De meisjes hebben niet gezien dat Tommy de stal uit is gekomen. Bente is bang dat Noor zal vallen en Noor wil niet laten merken dat het best een beetje eng is, zonder zadel. 'Indianenmeisjes rijden ook zo, dat heb ik gezien op tv,' zegt ze. 'Ik kan nog wel harder, hoor.'

Ze tikt weer met haar hielen tegen Timmy aan.

Maar Timmy ziet iets wat zij niet ziet. Daar loopt Tommy! Waar gaat die heen?

'Wat is er, Timmy?' vraagt Noor. 'Loop maar. Toe dan!'

Timmy hinnikt naar Tommy, draait opzij en begint achter hem aan te draven.

Noor schudt op zijn rug op en neer als een slappe pop. 'Ho! Niet zo hard, Timmy!' roept ze geschrokken.

Moniek is in de geitenstal. Ze hoort Noor roepen en kijkt naar de deuropening. Haar ogen worden groot. Daar wandelt Tommy voorbij, op zijn dooie gemakje! En een tel later draaft Timmy voorbij, met Noor hobbeld-bobbelend op zijn rug.

Moniek begint te rennen.

Buiten loopt ze Bente bijna omver.

Bente wijst. 'Ze zijn daarheen!'

Moniek rent de hoek om en daar staan de pony's heel tevreden bij het kippenhok van het lange gras te eten.

Noor glijdt van Timmy's rug en kijkt met een rood gezicht omhoog naar Moniek.

'We gingen even met Timmy en Tommy naar de kippen kijken, want daar komen ze

